

ikke gaar an, at snart et Medlem af Repræsentationen foreslaar en Skat fuldt ud hævet, snart et andet Medlem af Repræsentationen foreslaar andre Skatter meget betydelig nedsatte, om end kun for et begrændset Tidsrum. Derigjennem kommer man efter min Overbevisning aldrig til Maalet, og det af den ganske simple Grund, at naar paa den Maade de gamle Skatter efterhaanden stubbes bort eller reduceres, opstaar uafviselig Spørgsmaalet om, hvor Erstatningen skal komme fra. Der have vi Vanskeligheden, og naar det ærede Medlem dablede, at et andet Medlem af Thinget (Brockenhuus-Schack) under Begyndelsen af Forhandlingen, da jeg ikke var til Stede, havde udtalt sin Sympathi for gamle Skatter overhovedet, og den ærede Ordfører nu udtalte, at deri havde det paa-gjældende ærede Medlem og jeg fælles Anskuelse, vil jeg tillade mig at gjøre den ærede Ordfører for Forslagsstillerne opmærksom paa, at det er ingenlunde det paa-gjældende ærede Medlem og jeg alene, som have den Betragtning af de gamle Skatters Fortrin, men det er udenfor den radikale Verden den almindelige Opfattelse og den, som i Praxis gjøres gjældende ikke blot her, men alle Vegne. Jeg gad nok opfordre den ærede Ordfører til at paavise noget Exempel paa, at man har taget Sagen radikalt i noget Land og sagt: De gamle Skatter ere ikke rationelle. vi sløise dem og indføre et helt nyt Skattesystem! Paa den Maade har man intet Sted grebet Sagen an og kan heller ikke gjøre det af den simple Grund, at det er umuligt at gennemføre. Naar altsaa en Skat som denne ligesom Halvprocentafgiften i sin Tid blev angreben fra den Side, at den ikke lader sig forsvare som rationel, saa tager jeg mig det overmaade let, idet jeg er overbevist om, at det ikke vil være vanskeligt at gjøre lignende Angreb saa at sige paa alle de Skatter, vi have, og skulde det i Virkeligheden lykkes at finde en Skat, imod hvilken en saadan Indsigelse ikke kunde gjøres gjældende, og man saa vilde forsøge paa at gjøre den til Hovedskat eller eneste Skat i et Land, saa er jeg overbevist om, at hvor god Mening man end havde havt om den Skat, den Gang man paalagde den, saa vilde Gjennemførelsen af den snart belære Folk om, at en af Betingelserne for, at en Skat overhovedet skal kunne bæres, er, at dens absolute Beløb ikke bliver overvældende stort, Noget, der nødvendigvis bliver Tilfældet, naar hele Skattebyrden kommer til at hvile paa eet Skatteobjekt. Derfor vil man ogsaa se, at man saa at sige overalt, hvor Statsformødenhederne ere vøgede til noget Betydeligt, har været nødt

til — naturligtvis i større eller mindre Grad — at opkræve Statterne, ikke paa et enkelt Grundlag alene, men paa en stor Mangfoldighed af Grundlag. Netop ved den store Mangfoldighed af Grundlag, hvorpaa Statterne opkræves, udlignes for en væsentlig Del den Ubillighed, der vilde komme til Stede, naar den eneste Skat var den eneste. Dersom nogen Klasse af Borgere her i Landet skulde have særligt Krav paa Andel i Statskassens Fordel ved Konverteringen, skulde det jo være Laangiverne og ikke Laantagerne. Dette siger jeg ingenlunde for at anbefale, at man anvender helt eller delvis Statens Merindtægt ved Konverteringen paa den Maade, men saa meget forekommer mig dog at være ganske klart, at medens Eiendomsbesidderne som Laantagere have bundet ved Konverteringsloven det, at Tilbudet af Kapital til billig Pris er blevet langt større, har aabenbart ved det samme Forhold Laangiverne tabt; altsaa, dersom Noget af denne Grund skulde have særligt Krav paa Kompensation, paa Erstatning, var det netop Laangiverne og ikke Laantagerne.

Th. Nielsen: Da jeg i Gaar forlangte Ordet, var det, medens det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Brockenhuus-Schack) havde Ordet; det forekom mig nemlig, at flere af de Ting, han frematte, vare i den Grad urigtige, at jeg ikke kunde undlade at gjøre et Par Bemærkninger hertil. Da imidlertid den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Buss) saa udførligt har imødegaaet ham, og da jeg i det Saaglige i det Væsentlige kan henholde mig til ham, skal jeg lade den Side af Sagen ligge. — Det forekom mig, at den ærede Finantsminister egentlig gjorde et vel stort Nummer, om jeg saa maa sige, ud af denne Sag. Her er jo egentlig ikke Tale om en Skattelov, her er i det høieste Tale om en Leilighedslov, om en midlertidig Lettelse. Naar vi holde os til det, som staar i Forbindelse med Konverteringen, tror jeg, at vi kunne tage den Sag nok saa jævnt og findig, og saa komme vi ogsaa bedst ud over den. Den ærede Finantsminister mente, at de, der egentlig skulde have Hjælp nu paa Grund af Konverteringsloven, var Laangiverne, dersom Noget skulde have det, for det var dem, der havde lidt ved Konverteringen og Rentenedsættelsen. Jeg har allerede tidligere her, overfor et Forslag, stillet af det ærede Medlem for Rjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), om, at Begater skulde blive ved, i det Mindste en Tid, at beholde den hidtil havde Rente af kongelige Obligationer, fordi de vilde komme til at lide ved denne